

Sygn. akt VI SA/Wa 1841/07

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Grażyna Śliwińska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2008 r.

na posiedzeniu niejawnym wniosku

H S.A. z siedzibą w Ł

o dopuszczenie w charakterze uczestnika do udziału w postępowaniu
sądowoadministracyjnym w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1841/07

ze skargi Z E SA z siedzibą w G

na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 21 sierpnia 2007 r. nr BPR-5111-8(39)/2006/2007/GD

w przedmiocie wyrażenia stanowiska wobec zarzutów zgłoszonych w sprawie
prowadzenia postępowania egzekucyjnego

postanawia:

odmówić dopuszczenia H S.A. do udziału w sprawie

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

Patrycja Kumicz

specjalista

UZASADNIENIE

Z E S.A. z siedzibą w G wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 sierpnia 2007 r. nr BPR-5111-8(39)/2006/2007/GD. W zaskarżonym postanowieniu Prezes URE zawarł stanowisko jako wierzyciel wobec zarzutów skarżącego będącego zobowiązanym zgłoszonych przez niego w toku prowadzonego przez Wojewodę postępowania egzekucyjnego obowiązków o charakterze niepieniężnym. Egzekwowany przez Wojewodę na wniosek Prezesa URE obowiązek określony został w postanowieniu Prezesa URE z dnia 12 października 2001 r. nr OKA/1072/2001/JC/BK i polegał na podjęciu i kontynuowaniu przez Z E S.A. dostaw energii elektrycznej dla H S. A. w Ł na warunkach określonych w umowie sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych Nr 06-487 zawartej w dniu 30 lipca 2001 r.

W trakcie postępowania sądownoadministracyjnego H S. A. powołując się na art. 33 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniosek o dopuszczenie jej do udziału w powyższym postępowaniu.

W uzasadnieniu wniosku podniosła, iż nie powinien budzić wątpliwości fakt, że wynik niniejszego postępowania sądowego dotyczy jej interesu prawnego. Była ona bowiem beneficjentem postępowania egzekucyjnego toczącego się wobec zobowiązanego, czyli Z E S.A. i posiadała bezpośredni interes prawny w tym, aby postanowienie z dnia 12 października 2001 r. będące podstawą prowadzenia postępowania egzekucyjnego, było wykonywane zgodnie z jego treścią.

H S. A. podkreśliła, iż przekazanie przez ustawodawcę postanowień wydanych w trybie art. 8 ust. 2 ustawy - Prawo energetyczne na drogę postępowania administracyjnego opartego o konstrukcję dwupodmiotową (wierzyciel - organ, który wydał postanowienie oraz zobowiązany - adresat postanowienia, na którym

spoczywa obowiązek wykonania świadczenia niepieniężnego) nie może oznaczać pozbawienia ochrony prawnej rzeczywistego wierzyciela czyli podmiot, wymieniony w postanowieniu, na rzecz którego zobowiązany powinien wykonać obowiązek. Przeciwna interpretacja stałaby w sprzeczności z nakazem prokonstytucyjnej wykładni norm prawnych, wynikającym m.in. z hierarchicznej nadrzędności ustawy zasadniczej nad ustawami zwykłymi.

Wnioskodawca powołał przy tym wyrok NSA z dnia 10 marca 1993 r. sygn. akt IV SA 1234/1992, w którym stwierdzono, iż że prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego powinno przysługiwać osobie, która posiadała przymiot strony w postępowaniu orzekającym. Przyjęcie bowiem innego rozwiązania, to jest ograniczenie kręgu podmiotów uprawniających do wniesienia zażalenia do kategorii podmiotów występujących w obrębie ustawy egzekucyjnej, to jest "wierzyciela" i "zobowiązanego" prowadziłoby wprost do zniweczenia celów tej ustawy.

H S. A. zwróciła ponadto uwagę na fakt, iż odpis postanowienia z dnia 21 sierpnia 2007 r. został również przesłany pełnomocnikowi H S.A., co należy tłumaczyć faktem, że Prezes URE uznawał H S.A. za podmiot mający interes prawny w rozstrzygnięciu tej sprawy.

Kolejnym podnoszonym przez H S. A. argumentem przemawiającym za zasadnością dopuszczenia jej do udziału w przedmiotowym postępowaniu sądownoadministracyjnym był fakt złożenia przez nią wniosku o zawieszenie postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie XXV Wydział Cywilny wszczętego pozwem wnioskodawcy przeciwko Z E S.A. i Skarbowi Państwa (reprezentowanemu przez Prezesa URE) o odszkodowanie. Konieczność zawieszenia postępowania cywilnego wynika bowiem z prejudycjalnego charakteru rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu.

Zarówno skarżący, jak i organ odnosząc się do wniosku H S. A. stwierdzili, że jest on nieuzasadniony i nie zasługuje na uwzględnienie. Prezes URE podkreślił przy tym, iż nie uznał H S. A. za stronę postępowania egzekucyjnego, ale jedynie przesłał jej do wiadomości swoje postanowienie z dnia 21 sierpnia 2007 r. Zaznaczył, iż zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 22 września 2004 r., sygn. akt OSK 519/04 samo doręczenie korespondencji nie powoduje nabycia uprawnień strony.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

W myśl art. 33 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., dalej też jako p.p.s.a.) udział w postępowaniu sądowym w charakterze uczestnika może zgłosić osoba, która nie brała udziału w postępowaniu administracyjnym, jeżeli wynik tego postępowania dotyczy jej **interesu prawnego**.

Tak więc kwestią kluczową, decydującą o możliwości dopuszczenia konkretnej osoby, w tym przypadku H S. A., do postępowania sądowego pozostaje rozstrzygnięcie, czy po jej stronie istnieje interes prawny, na który mogłoby oddziaływać orzeczenie zapadłe w zawieszanej przed sądem administracyjnym sprawie. Określenie interesu prawnego sprowadza się do ustalenia związku o charakterze materialnoprawnym między obowiązującą normą administracyjnego prawa materialnego, a sytuacją prawną konkretnego podmiotu prawa polegającą na tym, że akt stosowania tej normy może mieć wpływ na sytuację prawną tego podmiotu w zakresie jego pozycji materialnoprawnej. Podnieść należy w tym miejscu, że samo pojęcie interesu prawnego w postępowaniu sadowoadministracyjnym nie zostało ustawowo zdefiniowane. Dlatego też ustalając treść tego pojęcia w każdej indywidualnej sprawie należy posilkować się z jednej strony orzecznictwem, z drugiej bogatym dorobkiem doktryny.

W orzecznictwie przyjmuje się, że istotą interesu prawnego jest jego związek z konkretną normą prawa materialnego – taką normą, którą można wskazać jako jego podstawę, i z której podmiot legitymujący się tym interesem może wywodzić swoje racje (J. Zimmermana OSP 1997/4/83, glosa aprobowana do uchwały siedmiu sędziów SN z dnia 6 lutego 1996 r.). Immanentną cechą interesu prawnego pozostaje bowiem bezpośredniość związku między sytuacją danego podmiotu a normą prawa materialnego, na której jest budowany interes prawny, przy czym podkreśla się, iż powiązanie takie musi istnieć pomiędzy organem prowadzącym postępowanie, a każdą ze stron. Natomiast stosunki prawne między stronami, jeżeli nawet istnieją, nie mają w tym przypadku znaczenia (wyrok NSA z 20 kwietnia 2005r., sygn. akt II GSK 37/05). Nie chodzi tu więc o interes faktyczny dający się nawet racjonalnie uzasadnić, lecz o interes prawny, który wynika z określonego przepisu prawnego odnoszącego się wprost do sytuacji danego podmiotu (np. wyrok NSA z dnia 27 września 1999 r. IV SA 1285/98 niepubl.).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, w ocenie Sądu H S. A. nie wskazała na istnienie żadnej normy prawnej, z której wynikałyby bezpośrednio dla niej określone prawa i obowiązki uzasadniające dopuszczenie jej do udziału w niniejszej sprawie w charakterze strony. Wnioskodawca wywodzi interes prawny z faktu posiadania przymiotu strony w postępowaniu orzekającym poprzedzającym postępowaniu egzekucyjnym oraz spodziewanym wpływie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie na orzeczenie sądu cywilnego dotyczące zasądzenia odszkodowania.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, iż o tym, czy wnioskodawca ubiegający się o udział w postępowaniu sądowoadministracyjnym ma interes prawny w danej sprawie, decyduje norma prawa materialnego, na której oparto zaskarżony akt administracyjny (zob. wyr. NSA z dnia 15 kwietnia 1993 r., I SA 1719/92, OSP 1994, z. 10, poz. 199 z aprobowaną glosą P. Kucharskiego).

Zaskarżone przez Z E S.A. postanowienie Prezesa URE wydane zostało w toku prowadzonego na wniosek organu przez Wojewodę postępowania egzekucyjnego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.). Zaznaczenia wymaga fakt, iż ustalony w treści w/w ustawy krąg podmiotów, którym przysługuje przymiot strony, jest ograniczony. Stronami tegoż postępowania są: zobowiązany, na którym ciąży wykonanie obowiązku wynikającego z ostatecznej decyzji, stanowiącej podstawę prawną prowadzonej egzekucji oraz wierzyciel, jako podmiot uprawniony do żądania wykonania w drodze egzekucji administracyjnej obowiązku wynikającego z decyzji organu administracji publicznej.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 czerwca 2001 r. , sygn. akt IV SAB 129/00 podkreślono, iż stronami w postępowaniu egzekucyjnym są wierzyciel i zobowiązany, na którym ciąży wykonanie rozstrzygnięcia zawartego w decyzji stanowiącej tytuł wykonawczy. Brak jest natomiast podstaw do udziału w tym postępowaniu - jako strony - osób zainteresowanych wykonaniem nałożonego na zobowiązanego obowiązku.

Na gruncie niniejszej sprawy nie można więc podzielić argumentacji wnioskodawcy, iż jego interes prawny wynika z szerokiego sformułowania pojęcia „interes prawny” w art. 28 kpa, rozumianego jako interes prawny oparty o normę

prawa materialnego, bez względu na dziedzinę prawa, w której taka norma się znajduje.

Krąg stron postępowania egzekucyjnego nie jest bowiem tożsamy z kręgiem stron poprzedzającego je postępowania orzekającego. W konsekwencji poza tymi podmiotami inne osoby mogą brać udział w postępowaniu egzekucyjnym jedynie, jeżeli wyraźny przepis ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dopuszcza taką formalnoprawną ingerencję w tok tego postępowania innych podmiotów spoza tego kręgu. Przykładowo wskazać tu można na art. 110 b cyt. ustawy rozszerzający krąg uczestników postępowania egzekucyjnego z nieruchomości o inne osoby, niebędące wierzycielem i zobowiązanym. Umieszczenie w ustawie powyższego przepisu ewidentnie przemawia za zawężeniem kręgu podmiotów, którym przysługuje przymiot strony w stosunku do regulacji z art. 28 kpa. W przypadku bowiem odpowiedniego zastosowania normy z art. 28 kpa w zw. z art. 18 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, podmioty wymienione w art. 110 b ustawy mieściłyby się w kręgu stron postępowania w rozumieniu art. 28 kpa. W konsekwencji przepis ten byłby zbędny. Tak więc o ile ustawodawca przyznał przymiot strony postępowania egzekucyjnego z nieruchomości przy egzekucji należności pieniężnych, innym osobom, oprócz wierzyciela i zobowiązanego, a contrario, w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym obowiązków o charakterze niepieniężnym, jak w sprawie będącej przedmiotem zaskarżenia, przymiot strony przysługuje jedynie wierzycielowi i zobowiązanemu.

Sąd nie podzielił również argumentu wnioskodawcy, zgodnie z którym za dopuszczeniem do udziału w niniejszej sprawie w charakterze strony przemawia realizowane w odrębnym postępowaniu cywilnym prawo do odszkodowania dochodzonego solidarnie od skarżącego i Skarbu Państwa reprezentowanego przez skarżony organ. Takie postępowanie bowiem rodzi jedynie interes faktyczny, czysto finansowy w sprawie, który jednakże może być chroniony na gruncie właśnie tego postępowania cywilnego przed właściwym sądem powołanym do rozstrzygania tego rodzaju sporów.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że H S. A. nie wykazała, iż wynik sprawy ze skargi Z E S.A. z siedzibą w G na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki dotyczy jej interesu prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 33 § 2 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji.

W oryginale właściwe podpisy
zgodność z oryginałem

Patrycja Kumicz

specjalista